

[Krag.]

Regeringer har udrettet til Støtte for Erhvervslivet? Jeg spurgte Gang paa Gang den højtærede Statsminister under Finanslovbehandlingen — jeg fik intet Svar. Hvis den højtærede Socialminister er i Stand til at give Svaret, synes jeg, han ved denne Lejlighed burde være traadt frem og have givet det. Forholdet er vel nok det, at vi for Tiden har 50 000 arbejdsløse; Opgang er der.

Derfor spørger jeg: I hvilke Planer finder den socialistiske Regerings Ansvarsbevidsthed Udtryk? — ikke med Hensyn til at skaffe øget Understøttelse, for det er jo simpelt nok at stille Forslag derom, men med Hensyn til at skaffe Beskæftigelse. (Afbrydelse.) Ja det er simpelt nok at stille Forslag; dem faar vi ogsaa nok at se, men det er vel ikke det, den højtærede Minister har sigtet til. Naar han talte om halvliberal Ligegladhed med Erhvervslivet, var det formodentlig med Hensyn til at skaffe Beskæftigelse til Arbejderbefolkningen, det maa jeg dog gaa ud fra, og saa er det, jeg siger: Lad os faa oplyst, hvad det er for Planer til Fremskaffelse af Beskæftigelse, den nuværende Regering har. For den har erklæret, at den var i Stand til at løse Beskæftigelsesproblemet.

Nej, den højtærede Socialminister skal slet ikke søge Forklaringen i hverken den ene eller den anden politiske Ligegladhed overfor Erhvervsproblemet, for ingen i dette Samfund er ligeglad dermed, og der er intet politisk Parti, der ikke har vist, at det lægger overordentlig Vægt paa hele Problemet og Muligheden for at faa det løst. I hvert Fald har Venstre gjort en større effektiv Indsats i den Henseende end noget andet Parti — vi har maaske ikke snakket saa meget om det, som andre Partier har snakket om, hvad de har udført i den Retning.

Vil den højtærede Minister søge at give Forklaringen paa det nævnte Arbejdsløshedstal, burde han have redegjort for Lønniveaues Indflydelse; han burde i denne Forbindelse have paataget sig at undersøge Betydningen af Fagforbundenes Arbejdsmonopol, af Spæringsbestemmelserne, som hindrer Fordelingen af Arbejdskraften efter Behovet, saa vilde han have faaet en naturligere, simplere og selvfølgeligere Forklaring paa Arbejdsløshedstallet end ved at henpege paa halvliberal Ligegladhed.

Den højtærede Socialminister har søgt at paavise, hvorledes Selvhjælpvillien er i Fremgang i vort Folk, og har i denne Forbindelse peget paa de meget store Kontingenter, som ogsaa fra Arbejdernes Side

ydes, og som jo for Arbejdsløhedskassernes Vedkommende i visse Aar er gaaet op til en Snes Millioner. (*Einer Jensen*: Og derover!). Og derover i visse Aar, dog vist ikke ret meget. Jeg siger, at disse Selvhjælpbestræbelser er anerkendelsesværdige, Men lad os nu endelig ikke forveksle dette med en udtalt Erkendelse hos den enkelte af Betydningen deraf med Hensyn til hans Selvhjælpmuligheder. Det er nemlig mere Udtryk for Diktat fra Organisationens Side end for den enkeltes Villie, og her, siger jeg, er Organisationen at prise, for det er nemlig Udtryk for den anden Side af Organisationens Stilling til Arbejds- og Beskæftigelsesproblemet. Organisationen er bestemmende i væsenlig Grad for Beskæftigelsesvilkårene i Henseende til Tid og Løn, men saa maa Organisationen ogsaa tage sig af den anden Side, Ambulancen, Støtten til dem, der segner under den Kamp, der føres mellem Arbejde og Kapital. Og dette, at de saaledes bliver i Stand til at tilvejebringe saa betydelige Beløb, som Tilfældet er, til Forsikringsprincippets Gennemførelse, deri ser jeg ogsaa en Erkendelse af denne Pligt fra Organisationens Side.

Naar den højtærede Minister nu anstiller alle disse Sammenligninger og derigennem søger at godtgøre Berettigelsen paa alle Punkter af det, han her har foreslaaet, først og fremmest med Hensyn til Udgiftsforøgelsen, vil jeg sige til ham, at Bedømmelsen af de Ofre til Løsning af denne eller hin sociale Opgave, der bringes i de enkelte Lande, som Ministeren har anstillet Sammenligninger mellem, paa mange forskellige Omraader, er, som jeg før ogsaa nævnte det, af meget tvivlsom Art og beviser grumme lidt. Jeg husker f. Eks., hvorledes vi danske Repræsentanter ved det socialpolitiske Møde i Oslo i 1927 i Grunden sad ret skamfulde, da man, navnlig fra svensk Side, redegjorde for, hvilke overordentlig store Beløb de havde anvendt til Igangsættelse af Arbejder for arbejdsløse, og hvor minimale Beløb man havde udbetalt i Understøttelse, og dertil knyttede Oplysninger om, hvor mange Tusinde Arbejdere man virkelig havde skaffet Beskæftigelse. Vi sad ret skamfulde, naar vi saa maatte nævne, at saa og saa mange Millioner — og det var jo kolossale Millionbeløb i Sammenligning med, hvad der her var anvendt i vore Nabolande — vi havde maattet anvende til Understøttelse, og hvor lidt af Nødhjælpsarbejder der var kommet i Gang herhjemme. Men naar man saa tænker paa — og det redegjorde vi selvfølgelig derefter for — hvilke kolossale Beløb der i Aarene